

Velfærdssamfundet synger på sidste vers

Socialdemokratiet har trin for trin taget livet af den demokratiske dialog gennem sin "sig-selv-nok"-strategi og sit lukkede forvaltningsregime

*Af Preben Melander *)*

Hermed følger den første i en serie af artikler, der analyserer regeringens håndtering af de alvorlige samfundsudfordringer, som vi står midt i. Vi vil her i SiS følge Regeringens kommunikationsstrategi og dermed at bidrage til at forstå samfundets fremtidige udvikling med henblik på at skabe en demokratisk og åben dialog.

1. Statsministeren greb den politiske Corona-krise med stor overbevisning og entusiasme til at styrke sin magt

Det hele startede rimeligt godt. Corona-pandemien gav en flyvende start for Mette Frederiksens magtfulde og centralistiske ledelsesstil. Her udfoldede hun sin mindretals-etpartiregerings enevældige magtposition med de stort iscenesatte Corona-presse møder fra Spejlsalen på Christiansborg. Her spillede hun scenevant rollen som den magtfulde, allestedsnærværende og handlekraftige regent. Under den pludseligt opståede og alvorlige pandemi trådte hun i spidsen for sine lydige fagministre, fageksperter og embedsfolk, uden at nogen sagde hende imod. Hun arrangerede markante og synlige møder med nyttige udenlandske politikere og indgik populære vaccineudviklingsaftaler med udlandet. Under stor mediebevågenhed rejste Statsministeren til Israel, hvor hun mødtes med kendte politikere, der dog allerede i foråret 2021 var uden politisk fremtid. Med Østrigs forbundskansler Sebastian Kurz og Israels premierminister Benjamin Netanyahu indgik Mette Frederiksen en fælles aftale om en 10-årig forskningsfond til 122 millioner kr. Men det var dog helt klart mere en politisk og en symbolsk medieaftale end en faglig forskningsfond. Både Kurz og Netanyahu gik nemlig begge af efter kort tid som følge af korruptionsanklager.

*) Preben Melander er professor emeritus og ansvarshavende redaktør for Samfundslederskab i Skandinavien.

Dertil kom, at Regeringens støttepartier ikke forinden var blevet spurgt om deres medvirken, hvilket førte til en del kritik. Men Statsministerens tro væbner, uddannelses- og forskningsminister Jesper Petersen, kunne ikke se noget besynderligt i den arrangerede forskningsaftale med Østrig og Israel. "Den skal ses som et "supplement" til de øvrige indsatser, idet det netop er de lande, der er "markante samarbejdspartnere" inden for forskning og innovation".

2. Statsministeren håndstyrede selv det velsmurte partiapparat fra toppen af Statsministeriet

I sin storhedsperiode var Statsministerens ledelsesstil præget af en gennemarbejdet og politisk dreven og forførende sprogform. Hun talte sig ind i den almindelige borgers liv bl.a. ved at dele billeder af makrelmadder på de sociale medier og hun fandt det vigtigt at lade offentligheden vide, at hun selv pudsede vinduer, at hun drak øl med sine partistøtter og at hun kunne synge duet med kandis-Johnny.

Hun udnævnte sig selv til at være Børnenes Statsminister, selvom det i dag bagefter er svært at se det reelle resultat af denne formynderrolle. Det førte dog til en problematisk statslig tvangsfjernelse af en række små børn, hvis liv ingen senere kom til at kende mere til.

Hun satte sig selv i spidsen for Corona-projektet med Folketingets partier i en sekundær observatørrolle. Regeringens store dominerende Corona-indsats blev alligevel bakket op og støttet af de fleste danskere, selvom den var centralistisk styret, osede af populisme og formen var præget af udemokratisk lukkethed. Kommunikationen til offentligheden blev mediestyret fra toppen af Statsministeriet. Den var overvejende skriftlig eller udført af de udvalgte og fjernstyrede, altid loyale ordførere nøje efter drejebogen. De udpegede fagministre var næsten alle politisk usynlige og næsten uden egen politisk profil.

2. Statsministeren nåede toppen af poppen med sin Arne-Pension, som sikrede hende valgsejren i 2019

Mette Frederiksens glansnummer blev hendes indførelse af den i bund og grund socialdemokratiske Arne Pension under sloganet "Nu må det være Arnes tur". Her ramte hun plet med en populær og dyr reform, som skulle demonstrere hendes særlige magtposition og hendes kamp for den del af vælgerskaren, som udgør hendes magtbase. Det er en populistisk reform, som vil belaste Statens og skatteydernes økonomi i mange år, og som det bliver svært for senere regeringer at komme uden om, fordi den er så målrettet og forudbestemt for den udvalgte politiske vælgergruppe. Den blev indført med en gennemarbejdet kommunikationsstrategi, hvor det arbejdende folk endelig fik mulighed for at forlade arbejdsmarkedet, før de var blevet nedslidt. Den træder i kraft, når man har arbejdet i et fagligt job i et antal år. Den er derimod ikke betinget af særlige sundhedsproblemer, manglende arbejdsdygtighed eller fysiske gener. Den er præget af en kontroversiel politisk ideologi, idet den trækker raske mennesker ud af arbejdsstyrken på et tidspunkt, hvor samfundet og

erhvervslivet overalt mangler hænder og hoveder, og hvor der kun er få muligheder for at finde nye medarbejdere. Den kan også virke uretfærdig i forhold til de nedslidte mennesker, der er blevet ramt af sygdom og arbejdsskader, der er opstået på et tidligere tidspunkt i livet, og som ikke får nogen pension.

Derudover har Regeringen indført en række dyre reformer, som i årene fremover vil stille store krav til den offentlige sektors økonomi. Alt i alt har den nuværende Regering drevet den danske samfundsøkonomi ud til randen af det mulige gennem vedtagelsen af en række populistiske og belastende hjælpepakker. Det vil bevirke, at det vil blive svært for samfundet at finansiere fremtidens nødvendige udvikling af velfærdssamfundet. Det vil den næste regering komme til at kæmpe for at finde penge til. Det er utroligt, hvad en enerådige mindretals-etpartiregering kan udrette på så kort tid.

I de næste numre af SIS vil vi tage fat i følgende temaer:

- Regeringens magt og popularitet går forud for borgernes sundhed og trivsel og samfundets økonomi og sikkerhed
- Velfærdssamfundets alvorlige kriser taler Regeringen uden om i sin magtfulde retorik
- Alvorlige sager som Minksagen og FE-sagen bliver Regeringens Waterloo
- Hvad kan vi lære af de sidste 3 års politiske udvikling?